

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.988 van 4 september 2018
in de zaak A. 225.636/XIV-37.772**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kati Verstrep
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 4 juli 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 204.810 van 1 juni 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 12 juli 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt in het bestreden arrest op dat “[u]it de beschikbare informatie [...] blijkt dat het loutere feit dat iemand een Afghaanse man is op zich niet voldoende is om te besluiten dat de persoon in kwestie ‘tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering of door de Afghaanse Lokale Politie behoort’” en dat “[e]en individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij

de asielzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, [...] bijgevolg noodzakelijk [blijkt]”. Zoals in het bestreden arrest wordt gesteld, volstaat een verwijzing naar algemene informatie daartoe niet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit vervolgens op omstandig gemotiveerde wijze dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en zijn vrees om door de Taliban te worden gerekruteerd zodat hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd. Met de kritiek dat bij de beoordeling van zijn vrees voor gedwongen rekrutering geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat hij afkomstig is uit Talibangebied, gaat verzoeker voorbij aan bovenstaande pertinente vaststellingen. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en verzoeker maakt geen schending van artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) aannemelijk. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

In het bestreden arrest wordt, wat de vraag om subsidiaire bescherming betreft, in de eerste plaats vastgesteld dat verzoeker zich niet dienstig op zijn asielmotieven kan beroepen gelet op de vaststellingen dienaangaande en wordt vervolgens onderzocht of verzoeker in zijn regio van herkomst “een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c)”. Verzoeker tracht in zijn tweede middel middels een analogie tussen Al-habaab in Somalië, en de rechtspraak terzake van het EHRM, en de Taliban in Afghanistan aan te tonen dat een terugkeer naar zijn herkomstregio, die in handen is van de Taliban, wel degelijk “een ernstig risico inhoudt op een schending van artikel 3 EVRM en een schending van het inhoudelijk hiermee overeenstemmende art. 48/4, § 2, b) Vw.”. Dergelijke uiteenzetting raakt de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. De beoordeling conform artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet of er al dan niet essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal over hervormingsbevoegdheid beschikt. Het komt niet aan de Raad van State toe om die beoordeling opnieuw te doen. Uit het bestreden arrest blijkt genoegzaam dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het gegeven dat verzoekers regio van herkomst zich in talibangebied bevindt in zijn beoordeling heeft betrokken, maar dat daaruit “evenmin zonder meer [kan] worden afgeleid dat het geweld in verzoekers regio en buiten de voormelde Uzbin

vallei de vorm aanneemt van ‘open combat’ of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten”. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vier september tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams